

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdászati s társadalmi lap.

A SZABADELVOPÁRT KÖZLÖNYE.

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hettön, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek:

helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve. Egész évre . . . 10 frt. Félévre . . . 5 frt. Negyedévre . . . 3 frt 50 kr. Egy hónapra . . . 1 frt.

Hirdetési díj:

öt hasábon petitor 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s több ízben megjelenő hirdeményeknél leengedés történik. Bélyegdíj minden hirdetés után 80 kr. Nyitási költségek minden sora 20 kr. Ezek a szerkesztő által vétetnek fel.

Debreczen, május 6.

II.

Örökösdeaurampogányok jötték és szent templomokat megfertőztették. Így kezdte a „Debreczen” cikkkezője, valami Hentaller Lajos azon támadását, melyet a szent István nap megünneplése tárgyában a cultus miniszter által kibocsátott rendelet folytán Tisza Kálmán ellen intéz.

Es szent igaza van a cikkkezőnek, már t. i. annyiban, hogy pogányabb és elvetemedettebb logikát alig lehet képzelni annál, mint a melyt azt meri állítani, hogy a midőn Trefort miniszter az ország első alkotmányos királyának, — szent Istvánnak — felekezeti ünnepeket, mint nemzeti általános ünnepeket óhajtott megünnepelni a magyar haza összes népeivel, — ekkor hát már csakugyan megint Tisza Kálmán tett rossz fát a tűzre s ő támadta meg a magyar népet legszenvedelmesebb érzelmekben.

Pogány és elvetemedett volna ezen logika még akkor is, ha Tisza Kálmán az e tárgyban hozzá intézett interpellációra a képviselőház május 1-jén tartott ülésén a legösszetettebb és legfelvilágosítottabb feleletet nem adta volna, melyből világosan kitűnt, hogy a kérdéses rendelet egyáltalában nem akart egy vallásfelekezeti sem arra kötelezni, hogy egy más vallás felekezeti ünnepeket megtartsa, s azt a kormány tisztán, mint magyar nemzeti ünnepeket óhajtotta, leginkább nemzetiségű indokból, még pedig hazafisági szempontokból megítélve alapos és elfogadható indokokból megünnepeletetni. Sőt Tisza Kálmán még tovább ment válaszában, hátróztottan kijelenté, — hogy ha oly törvényhozási actusról lenne szó, mely egy felekezeti ünnepek, más vallásfelekezeti által való megtartását indokolná, azt semmi szín alatt nem fogná pártolni.

Es mindezen kijelentések után, melyek az országgyűlésben máj. 1-jén elmondottak, mit ír a május 4-kén megjelent „Debreczen” 2^a Aljas cynismussal, hitvány hatásra számított gonoszszóval oly intenciókat fog reá a miniszterelnökre, melyek a politikai erkölcsatlenség azon szemétdombján, honnan a Hentaller Lajos-féle emberek táplálkoznak a mint látszik megteremhetnek ugyan, de nem képzeltünk csak valamire való tisztességes hazafis széles Magyarországon, nem hogy még minisztert, a kinek agyában ily nyomorúságos eszmék megszülemlhessenek.

A „Debreczen” cikkírója ugyanis azt állítja undok rágalmazáshoz szokott nyelvvel, hogy ama miniszteri rendelet által Tisza Kálmán az első magyar királyának a magyar nép által oly szent áhitattal, buzgalommal megünnepelt szokott névünnepeket akarta utáltatni, megvetett tenni a nemzet előtt, s a bécsi kamarilla által sugalva a prot. vallásu honpolgárok törvény által biztosított jogait támadta meg.

Ugyan kérdjük, honnan veszi cikkíró az alapot Tisza Kálmán május 1-én tett kijelentéseivel szemben, ez ép oly otromba, mint megbélyegezni akaró vandakodásra, és kérdjük, akadhat-e ember széles és magyar hazában a szóhalál örjögés ezen bukfenecző dervisein kívül, a ki Tisza Kálmánt, a protestáns vallászabadság hű őrtét, rettenthetetlen bajnokát, — ki vallászabadságuk érdekében oly dicsően és oly sikeresen

küzdött a hatalom tulkapárai ellen, s kinek e téren érdemei aranybetűkkel vannak feljegyezve a protestantizmus évkönyveiben, ily irányzatok követésével, a vagy csak helyesléssel is gyanúsítani merészelné?

Bizonyosan nem, és csakis az elvakult, a semmi tisztességet, semmi szentet nem ismerő pártszenvédély, mely a maga képtelenségének, tehetetlenségének lenyűgöző tudatában leli hatványozását, az fordulhat az ilyen szánalmas eszközökhöz azon küzdelemben, a melyben még azt is feledni látszanak már, hogy az, kit oly galád módra illetnek a legképtelenebb, a leggyalázatosabb vádakkal, vértünkkel való vért, csontunkból való csont, — azon magyar nemzet vértől való, melynek, fájdalom, mindig egyik fő átká, s büntetése volt ellene fordulni azon nagy szellemeknek, kiket a nemzet geniusa koronként előállított, hogy legyenek vezetők, tanácsadók a nehez, a válságos napokban.

Nem e gondviselésű férfiakkal, kik bizonynyal legtöbbet fogának vesztetni a szeretet drága haza tönkrevetésével, hanem azok a himpellér szószátyárok, kiknek minden eszköz bele illik szennyes kezükbe, hogy ledorongolják azzal a kimagasodó honfű nagyságokat; félrevezetői, elbolondítói a népnek, vagyis jobban és helyesebben mondva, a nép azon szerencsétlen osztályának, mely tudatlanságból s elfogultságból nyitott fület tár az ő hazug beszédeknek, s valóban itt volna már ideje annak, hogy a magyar nemzet minden rétege tanulna megkülönböztetni a jókat, az igazakat, a hamis és albaratóktól, mert félünk, hogy ha még soká késik a helyes felismerés, egyszer bizony késő leendő majd a megbánás az elkövetett botlások és hibák felett.

Krisztus ostonnal tűzte ki a kufárkodó farizeusokat a szent templomból s mi hiszünk és reméljük, hogy a magyar nép is fel fogja ismerni rövid nap alatt azon politikai farizeusokat, kik a hazafiság szent templomát ország szerte az önérdék szennyes zsibvászárává alacsonyítják le s nem késend kezébe venni az ostort, melylyel őket onnan érdemük szerint kikergesse.

De kell, hogy a magyar nép s közelebb a város félre vezetői szándékolt polgársága, a maga egész bosszantó — meztelenségében ismerje ezen álnok farizeusok üzelmeit s jövő cikzküknek az eddig nyújtott, de még csak egyes részleteket feltűntető kép kiegészítésére lesz szánva, s abban azon absurdum igazatársról szóljunk, melyhez a „Debreczen” a honvéd emlék áthelyezésének kérdése felmerülésével vetemedett, — a mi, határozottan állíthatjuk, még a flügeltenségi pártköz tartozók között is a legméltóbb elkeseredést és megbotránkozást idézte elő.

A kiegyezési tárgyalások sorsáról írják Bécsből, hogy az márt teljesen bizonyos tény, hogy a két kormány, — minden kérdésben teljes egyetértésre jutott. Aggályok keletkeztek az iránt, — hogy vajon az osztrák parlament nem fogja-e az elébe terjesztett javaslatokat lényegesen módosítani, vagy talán egészen el is vetni? mint azt már több ízben tette. Ezen aggályokkal szemben Széll pénzügyminiszter képviselői körökben azon megyugtató nyilatkozatot tette, hogy ezen tárgyalás, bármilyen történetje is, az utolsó, s azon kormány, mely nem lesz képes a maga parlamentjében kérésztül vinni az új megáll

lapodást, tudni fogja kötelességét, s a másik cabinettel többé dolga nincs.

A képviselőház igazságügyi bizottsága tegnapi ülésében, a rendőri büntető törvényjavaslat előadójának Pauler Tivadart választá meg. A törvényjavaslat tárgyalásának megkezdését a bizottság péntekre tűzte ki.

Személyi hírek. — Rudolf főherceg vadászati kirándulásairól visszatért s tegnap reggel, Luitpold bajor herceg társaságában Bécsbe utazott. — Tisza Kálmán miniszterelnök tegnapelőtt este Bécsből Budapestre érkezett. — Haynald Lajos kalocsa érsek egészsége ismét helyre állt.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése, május 6-án.

Elnök: Ghyecz; jegyzők: Gullner, Tombor, Orbán.

A ministerek közül jelen vannak: Széll, Perczel, szende, Bedekovics.

Pár kérvényi ügy elintézése után, a ház napirendre tér s megkezdé a pénzügyminiszteri budget tárgyalását.

Virava József pálerát tör a pénzügyi kormányzat felett. Helytelennek találja az adók meggyedévenként behajtását s helyette havonként kívánva azokat esedékessé tenni. A választási törvény azon szakaszának fenntartását, mely a választási jogot az adófizetéshez köti, nagy hibának tartja.

Lichtenstein József nem tartja elég szolidnak a pénzügyi térsza jövedelmi előirányzatát, különösen a közzetett adóknál, melyeknél évről-évre hanyatlás mutatkozik. A részletes tárgyalásnál még több észrevétele lesz.

Helly Ignác a pénzügyminiszterrel várta volna első sorban, hogy a kiegyezési tárgyalásokban lehetőleg kevésé legyen engedékeny. Megtámadja az adókezelést s az illetékeknek a hátralevő jogok kiegészítését minden év végén kívánja. — Megtámadja a fenyűzési adókat is, s a költségvetést nem fogadja el.

Tarnóczy Gusztávnak saintén az adminisztráció ellen van kifogása. Az ülés tovább foly.

Külföld.

Nincs szeretetreméltóbb dolog a diplomati csokoládásnál. Olyan forró az, mint a medve ölése s olyan gyöngéd, mint a macska czirógatása. Egyik helybeli irotársunknak „Csök könyve” című munkájában bizonyára kellemőrelátva lesz a karomszeret ezen csatanosága, ha pedig nem volna, ugy azt pótolandó mulasztásnak nyilatkozhatjuk.

Ilyen diplomati csokoládósok folynek most Szt.-Pétervárról s London közt. Kezdetét vette ezen idyll foglalkozás a német trónörökösnek londoni átogatásával, folytatódott Viktoriának a czárhoz születésnapja alkalmából intézett nyájas hangu üdvözlését, azután következett a „Journal des Débats” azon híre, melyszerint a legutolsó orosz javaslatok egyenesen a czártól veszik eredetüket, ennélfogva „Hab! Acht!”, és most végre ki látás az arra, hogy az orosz-brit csokoládós kézzel fogható eredményt is constatálhatják, mert Schuwaloff gróf a londoni orosz nagyköv. Szt.-Pétervárra utazott, a czárral és Gorceakoffal leendő közvetlen eszmecsere czéljából!

Ime a német közzetítés, melynél Bismarck ezuttal a trónörökmest szerepeltette, nyelbe van ütve! Közzetkezvényei ezuttal elmaradhatlanoknak látszanak.

Eia menegzőjéről már a mi nagykövünk Zichy gr. is visszatért konstantinápolyi állomására — vagyis a Vorpostra!

Késervében a román fejedelem, rosul folyván a földön dolgai, égi foglalkozás keresett magának s Románia elhalványuló szerencsésállagát érdemrend alakjában kezdi osztogatni. Egy marokkal belőle Görögország királyának s miniszterének is jutott; a miben azután leleményes emberek rögtön a görög-román szövetség biztos zalogát fódöztek föl s beszélnek már — a délkeleti államok contederatiójáról.

Azonban míg Anglia és Oroszország diplomati hível erősítetik egymáshoz vonalmukat — az orosz koronatanács a háború költéségnek megszerzése fölött tóri a fejét — Ang

lia pedig indiai csapatait Szuéznél egyremásra partra szállítja. Ebből okosodjék aztán meg bárbölcs Salamon!

Budapest, május 5. 1878.

I.

Oroszország kezd belátni, hogy midőn a keleti kérdésnek saját szakállára való rendezését magára vállalta, sokkal nagyobb fába vágta fejszéjét, mintsem azzal megbírhata. Már a mult nyáron, a plevna dicső napok idejében kitűnt számításának helytelensége, midőn a „beteg ember” legyőzésére meg kellett foszteni minden erejét s olyan szövetségeseket keresni, kikre azelőtt hatalmas és dicsősége tetőpontján rá se hederített. — Nagyobb erőt, több költséget vett a könnyűnek vélt feladat igénybe, mint a mennit reá szántak, s midőn ezzel végre visszahódították a csata mezején nekik hátat fordított szerencse istenasszonyát, s kedvező helyzetökből kifolyólag a szákmányt a tett erőfeszítés nagy-ságához akarták mérni saját részükre: egyuttal azon kétségbevonatlan bizonyítványt szolgáltatva Oroszország a megszibbasztott Európa kezébe, hogy megsem oly legyőzhetetlen az északi óriás, minőnek magát évek óta hirdette s a világgal jó részt el is hitette.

A nagy erővel kicsikart harczteri előnyökhöz járult még Oroszország tulköveteléseinek emelésére Németországnak Európával szemben a keleti ügyekben tanusított különös magatartása. — Mintha nem lett volna egyáltalában érdekelve a döntő események által, a nemzeti közvélemény ellenére tekintélyének egész súlyával nehezedett a muszka tulkapásoknak hatást szabható tényezőkre, s így jött létre Európa és a civilizatio legnagyobb hátrányára a kormányok kölcsönös tájékoztatatlansága s lezajlott események feletti báluntal közben a sanstefanói szerződés, mely Oroszország veritékes munkájára a koronát volt felteendő.

Európával szemben azonban szükséges volt még egyelőre a muszka tendenciák vég-czélját titkolni, a fegyverrel meghódított tartományok s a szerződés által érdeklített hű szövetségesek birtokai nem tettek muszka provinciává.

Oroszország nem hódítás czéljából kezdte a háborút, sokkal önzetlenebb, mintsem ily aljas czél vezérelte volna léptei közben. Oroszország nagylelkű volt s éltet áldoz, hogy másoknak szabadságot szerezzen. Ezrével viszi honfaiat a megszárszókra s millióként dobálja ki rubeleit, hogy jólétet, boldogságot ábránja a balkáni tartományok népeire.

Csakhogy szerencsétlenségére elmúltak azok az idők, a mikor még ilyeneket ehlit a világ neki jó pénz árán és a jó bekésség kedvéért. — Sokkal vastagabban ritt ki a szerződés lényegéből a jövőbe kacsintó muszka arczatlanság, mintsem azt ne látta volna, észre ne vette volna mindazon kormány, melynek feltett érdekei vannak keleten s a szerződéssel mint pozitív tényvel szemben annak köztudomásra jöttével határozott állást foglaltak a hatalmak.

Csak egy pár erőlyes szó kellett s e pár szót nyomatokkal kísérő készülődés, s azonnal megindult az áramlat, melynek hivatása lett a muszka szél által megdermesztett zibsdagság tehetetlenségét beköböl felszabadítani. — E mozgalom kezdete egyszerűsmin kezdete lett egy csatanékküli háborúnak, mely már hónapok óta folyik, s mely ellen az orosz önkényi tehetetlenségnek érzé magát, mint a nyilt véres háborúban.

Az angol jó számító nép s számítása itt se csalta meg.

A helyett, hogy behunyt szemmel, fejlet volna neki a falnak, szépen fontolóra vette a körülményeket, melyek között neki egyelőre legalább biztos sikerrel lehet háborút folytatni az orosz ellen, a nélkül, hogy népeinek ezreit megszárszókra vinné a csatamezőn.

Megkezdette a nyilt háborúhoz képest aránylag csekély anyagi áldozattal járó folytonos hadikészülődéseket, gondoskodva arról, hogy azokat a hir nagytölt mérvény szállítsa a szpétervári kabinet és kormány felébe, egyuttal széles terjedelmű politikai alkudozásokkal kezdett Európának csaknem minden kormányával, mintha az egész világot egy a muszka ellen intézett óriási szövetségbe akarná vonni.

Es Angliának — melyről ma senki se tudja, hogy mindehez akarata van-e, de azt igenis, hogy ereje és erőlye nem hiányzik, ez fényesen sikerült.

A muszka hódító hadsereg, öldöklő harczok és járványos betegségek általi megtizedeltetése után kénytelen volt helyén maradni ellenséges földön, tovább is kitéve a pusztító nyavalyáknak, szemben szövetségre kényszerített ellenségével, bizonytalanágban a felől, vajjon a szövetségesnek nem jut-e észbe egy szép reggel újra kezdeni a háborút — és ez által a hadi kiadásokat folytatólagosan megtenni továbbra is, mely körülmény hivatalosan Oroszország kezéből kiolvastatni azon eszökt, melyre felette nagy szüksége lenne akkor — mikor már fogytán lesz, t. i. az anyagi tehetőség a háború folytatásához.

Ez valóságos vérdíjjal háború, melyet csak angol fufang találhat ki, s angol szövetség és kitartás juttathat eredményre. D-a.

Debreczen sz. kir. város közigazgatási bizottsági ülése.

Május 6.

Elnök Miskolczy Lajos főispán ő méltósága megnyitja az ülést, s első sorban polgármester jelentése olvastatik fel apilis hórl. Ezen jelentés szerint a beérkezett ügydarabok száma 619, azoké melyek elintéztet nyertek 478. A helyben állomásozó katonaság létszáma — közös hadseregbeliek és honvédek — összesen tett 1254 embert 423 lóval. A községi biráskodást illetőleg megjegyzi e jelentés, hogy az egyik községi bíró Jeney István alkaptányhoz, márt. és apr. hónapok lefolyása alatt 536 panasz érkezett. Ezek közül 86-ban ítélet hozottat, 148 esetben egységess kötetett, végrehajtás 36 esetben foganatosítottat. A másik községi bíró Vég Gyula kap. hiv. fogalmazóhoz ugyancsak két hónap alatt érkezett 275 panasz; ítélet hozottat 39, egységess kötetett 154 — és végrehajtás foganatosítottat 20 esetben.

Főorvos dr. Tegze Inre jelentése szerint, a közegészség ügyi állapot kielégítő volt. Legtöbb bántalmat a légző szervek szenvedtek; a roncósok torlokok e hóban már ritkuli kezdett. Mert mig márt. hóban az ezen betegségek elhaltak száma 27 volt, addig a mult apr. hóban, a fölmerült 96 betegülési eset közül, csak 18-nak volt halálos kimenetele; s azoknak legnagyobb része 7 éves koron aluli gyermekekre esik. Meghalt a város területén 73 fi, 61 nő, összesen 134 egység, született 60 fi, 58 nő, együtt 118. A halálozások tehát a születéseket, jóval fölülmulják.

Arvaszéki elnök Szabó Bálint jelenti, hogy apr. 30-án pénztárvizsgálat tartattván, a vizsgált bizottság mindent rendben talál. Az árvek létszáma jelenleg 2928. Ezek közül csupán pénztérkekkel bir 973; csupán fekvő vagyonnal 1230; pénztérkekkel és fekvő vagyonnal is 242; teljesen vagyontalan 465. A városi árvepártzáról segélyeztetik 315; magán jötevőknel van 102; a Theresianumban neveltetik 48. — Az árvepártzár állapota kitünő, mert azonkivül, hogy 418 fr. készpénze van, értékpapirokban és kötvényekben, több mint 477,000 ft. pénzértékkel bir.

Taufelgyelő Kiss József azon min. rendeletet terjeszté elő, mely a 6-12 éves gyermekek tanoktelettségének mikénti számítása iránt ad utasítást. — Kellő közhírűtéttel végett kiadatik a polgármesternek.

Adófelügyelőség jelentése szerint, adó tartozások a mult év végén 307,654 fr. Ebből január-tól apr. 30-ig letörlesztett 97,166 fr. törlesztetlen maradt 210,966 frt. Ez adatokat a mult év hasonló időszakának eredményével összehasonlítva, — kitűnik, hogy a mostani eredmény 16,479 firttal kedvezőlenebb, minek adó felügyelőség véleménye szerint, azon körülmény lehet az oka, hogy 3047 eset van olyan, a midőn a zálogolás megtörtént ugyan de árverés nem eszközöltetett; kéri azért a közigazgatási bizottságot, hogy az illető közegekét utasítsa, ha a végrehajtás alatt állók 15 nap elmulatva nem fizetnének, az árverést haladéktalanul foganatosítsák.

Az adófelügyelőség által előterjesztett fentebbi adatok azonban nem egyeznek az adópénztárnok és ellenőr által hitelesített s ide vonatkozó pénztári adatokkal, — mely külömbözet — mint Simonffy Inre polgármester előadja — onnan származik, mivel az adófelügyelő kimutatásában a városnak, mint erkölcsi tesületnek adója, a közönségétől elválasztva nincs. Felhivatik azért az adófelügyelőség, hogy ezeket jöve, a zavar kiküriése tekintetéből, külön-külön terjeszse elő.

Kuthy István kir. ügyész jelentéséből a

A „Debreczeni Ellenőr” tárczája.

A szerencse pillanata.

Irta: Hackländer F. W.

ELSŐ KÖTET.

Tizenegyedik fejezet.

Világító mecser.

„Igen, az igen hosszú időn keresztül nagy gyönyört okozott nekem”, folytatá a másik halk hangon, „azonban most — de hiszen az őt nem érdekelheti ugy sem!”

„Teljesen ismeretlen létünkre is sajátásgos themára jutottunk”, mondá Fernow, „azonban ne gondolja”, fűké tovább szavait megnyerő hangon, „hogy csupa szerénytelenségből

akarom őt kifürkészni, vagy hogy őntől olyat kérek, mit hasonlóló viszonzoni nem fogok.”

Volt valami ama fiatal ember viselőiben hangjában és rendkívül illemes modorában, a melylyel szólt, mi a kapitány előtt vonzóknak tűnt föl. „Mint már említett tétát”, kezdé újra Fernow, „nem léha kíváncsiság az, min engem önhöz kérdést intézni készített, mert velem szintén az őnéhez hasonló eset történt meg; én egy igen szeretetreméltó leánnyal azon módon, mint ön — ismerkedem meg.”

„Azonban önkönel úgy vélem, mind a viszonyok, mind azok következményei is egészen mások voltak. Ön a világon előnyben részesültek közé tartozik, szerelme utjában mi sem áll, rang s különösen vagyon minden nehézségeket legyőznének és ha legfőbb célját még el nem érte is talán, azt legközelebb elérheti.”

„Oh bár ugy történnék, amint ön azt most megjósolá!” mondá Fernow; „én örökre

megemlékezém az óráról és szerencsem jóslóiról semmissétre sem feledkeznem meg.”

Ezt halk hangon, inkább csak mintegy önmagához mondá és a másik szavait — ugy látszik — meg nem hallotta, vagy meg nem értette, mert így folytató megkezdett beszédét:

„Nekem szerencsés sorsa van, míg engem a rám nehezodó viszonyok sokáig nem engedőnek föllelegzeni, midőn a kedvező állapot végre beállani látszik, ismét egyéb viszonyok vernek le. Igen, a gazdagság, rang — eddig nem jutott eszembe ezéért valakire irigykedni; de most látom, hogy segélyével mily könnyű elérni azt, mit mi emberek szerencsének, tudnék nevezünk.” E szavakat mondva a fiatal ember, karjával a vaskorlátára támaszkodék, fejét kezére nyugtatá és beleméledt azon fehéren csillogó hold darabkába, mely a sötét fenyves mögött szép csendesen épen akkor hanyatlék alá és egy nehéz sohaj küzdé fel magát kebléből.

Alul a parkban egy fülemile tartózkodással kezdé szerelmi dalát és csak midőn a zenér érzé, hogy a fü, fa, virág és forrás mély ünnepléyes csendben halगतóznak, csattogott hangosabban, mig végre kacagás és okogás között újjonogt dala, az a szöveg nékülül dal, mely azonban minden másnál érthetőbben beszélt szerelmi buról és szerelmi üdvörl, szerelmi kirórl és a szerelmi kéjrl!

Ily dal végtelenül megható szokott lenni és ha az ember a csöndes éjben ilyet hall, örömet, buját ugy szeretné oda kiáltani egy csillagnak, a hold halvány sarlójának, az illatozó virágoknak, de még inkább egy emberi szív felé, mely ugy érez mint mi.

Ezen hangzatok által tehát meghatva Fernow az idegen fiatal emberhez, kivel szinte akaratlanul cseréltek ki titkaikat, így szólt: „A mit ön itt rangról és gazdagságról beszél, hogy azzal az ember üdvét, boldogságát megvásárolhatja, az épen oly helytelen.

mint az, ha ön azt hiszi, hogy szerelmeknek használt, hogy ezekből egyet-mást bírok. — Talán vigasztalására fog szolgálni, ha megvalom önnek, hogy ama hölgyhöz, kit szeretek, hosszú ideig még közelítem sem volt szabad és hogy az most — más arája!”

„Oh ugy tehát ön is boldogtalan? különös találkozás a véletlenek!”

„Valóban az”, viszonzá Fernow mosolyra készíttve a két életsors hasonlósága által, mire a társalgásban rövid szünet állott be. A fiatal ember lehajolva tekintett a mélységbe, hol már csak fekete árnyak és csak olykor a tó tükrének fölcillámlását leheté észrevenni.

Az ifju volt az, ki ismét megjósolt.

(Folyt. köv.)

